

דפייגור

יום א', כ"א בתשרי תשפ"ג, 16.10.2022, גיליון מס' 5032

הלב מתמלא גאווה

תמר קלוג - מפיקת אירועי שנת המאה

יגור ואני זה סיפור אהבה מהמקום הזה לקחתי את שנת ה-100 אך ורק בשביל הנשמה. הכרתי בדרך המון אנשים שעד כה לא החלפתי עמם מילה והנה, הפכנו חברים לדרך בשל אותה אהבה יגור בת 100. שמתי בצד זיקות ושיוכים עכשיו חוגגים, אין זמן לוויכוחים. המישים שנה, חלמתי חלומות ועכשיו חלומות מתגשמים יגור בת 100 שנים. תודה לך יגור, על האמון שנתת בי הענקת לי שנה נכלאה עשית אותי צעירה ב-20 שנה.

כל יום אני אומרת להתראות! הביקור ביגור פעם בשנה מחזק אותי. חשוב לי לפגוש חברים מהילדות, לטייל בשבילי הכרמל, ללכת בוואדי עד ל"מזלג", לבקר "בבור הגיהנום", לבקר בבית הקברות ולהיזכר בהורי, בחווקילה רובינוביץ, ובחברים אחרים, שסיפור חייהם קשור בזיכרונות, מימי ילדותי. זה נותן לי תחושה פנימית של שייכות, כי בחיי היומיום שלי עכשיו אני נמצאת במקום כל כך שונה ואחר מהקיבוץ. מקווה להמשיך ולהיזכר ולמצוא דימויים, שמזכירים ומחזירים אותי, לרגע קטן, למקום בו נולדתי וגדלתי. חג שמח לכל בני ובנות יגור בארץ ובעולם.

יש משהו בשם יגור שתמיד מלווה אותי, לאן שאפנה. זה בא ברגעים לא צפויים ובדרך כלל באסוציאציות של טבע. במסעותיי ברחבי עולם כמעט כל שביל, חצץ, סלעים, ואדי, ריח של גשם, לאן שלא אפנה, יגור צצה בראשי.

נסיעה בסיציליה, שביל לבן-אפור עם חצץ - פתאום אני אומרת לעצמי "אוי זה יגור!". אפילו ואדי בהרים של צפון אנגליה מחזיר אותי פתאום ליגור, לנוף ילדותי.

רואה נשים לובשות סינר - זוכרת את יגור. שנות הילדות בקיבוץ טבועות בי עמוק. תמיד יש משהו שמעלה בי זיכרון של משהו מוכר מארץ הולדתי, אפילו שאני כבר הרבה שנים חיה בארץ זרה רחוקה. וזה נעים לחוש את הרגש הזה שמעורר בך מן תחושה של קרבה ואינטמיות.

כשהלכתי לקנות רהיט לאמבטיה, מצאתי את עצמי קונה עגלה קטנה מנירוסטה. זה לא חכם, אבל עגלות חדר האוכל של ילדותי, רציתי אותם אצלי בבית, אפילו אם זה דגם ממש קטן. בגינתי אני מנסה לגדל צמחים מישראל. לפעמים זה מצליח. בעצם אף פעם לא אמרתי שלום, כי כמעט

אריאלה (רוזן) גרין, מנצ'סטר אנגליה

ברכת עמוס נצר ראש המועצה האזורית זבולון

חברות וחברי יגור היקרים,
מזל טוב ושפע ברכות לכבוד חגיגות ה-100 ליגור!

יגור הוא היישוב הוותיק במועצה והוא נושא על גבו היסטוריה משמעותית לא רק עבורנו, אלא עבור המדינה כולה. חברי וחברות קבוצת אחווה, שהקימו את הקיבוץ, היוו את ההתיישבות היהודית הראשונה בחבל ארץ זה - זבולון. כמרכז חשוב של ההגנה, חברים רבים מהקיבוץ נעצרו בשבת השחורה כשהתגלה הסליק. גם לאחר קום המדינה המשיך הקיבוץ לתרום לביטחון המדינה, ולצערנו, הנופלים הרבים הם עדות לכך.

תרומתו של קיבוץ יגור לתרבות הישראלית גדולה, ואמנים נפלאים צמחו כאן. בולטים ביניהם יורם טהרלב, שכתב פה את שירי נוף ילדותם של דורות של ישראלים, וכמובן, יהודה שרת (שרתוק) שתרם לתרבות היהודית-עברית-חקלאית. גם בספורט הקיבוץ לא קטל קנים - זכורה לכולנו קבוצת הכדורסל המיתולוגית שזכתה בגביע המדינה.

כקיבוץ מוביל, שלח את ישראל בר יהודה לכנסת ואחר כך לממשלה. גם במועצה שמר על מעורבות והשפעה עם שני ראשי מועצה שתרמו להצלחתה: יעקב רם ודב ישורון.

כדי לצמוח כלכלית, הקים יגור את מפעל לגין כבר בשנת 1950. גם כיום הקיבוץ ממשיך לפתח מגוון עסקים פורחים, תוך שהוא מתאים עצמו למציאות החדשה, הפעם כקיבוץ מתחדש.

כראש מועצה אני מעריך את התושבים האיכותיים של יגור התורמים לקהילה. אני שמח וגאה על שיתופי הפעולה הרבים שאנו מבצעים, המועצה והקיבוץ, ביניהם: מיזמים כלכליים ומעורבות החברה הכלכלית בתשתיות ביישוב. פיתוח התיירות - שביל יגור והסליק, ביחד עם צוות חברות וחברים המדריכים ומספרים את מורשת יגור.

יד למגינים הוא מרכז תרבות ואנו לא מסתפקים בשיפוצים. בימים אלו אנו עובדים יחד עם הקיבוץ על מיזם בתחום התרבות והפנאי כחלק מפעילות האולם.

תחנת המטרונית החדשה, שחנכנו לאחרונה עם שרת התחבורה, היא דוגמה לפרוייקט שהצליח בזכות שיתוף הפעולה המצויין והכוונות של כלל הצדדים למצוא פתרונות ביחד.

לא במקרה בית הספר העל יסודי שלנו נבנה ביגור, קיבוץ שעובד עם המועצה בהרמוניה. לצד בתי הספר, אנו משקיעים בגני הילדים ביגור ובחינוך הבלתי פורמאלי במסגרת פרויקטים כמו "שישי חברתי" פעילויות בתחום איכות הסביבה ועוד.

אתגרים רבים עוד לפנינו, אחד מהם הוא שמירה על החקלאות. בימים של בנייה מאסיבית ופרוייקטי ענק, שמקדמת המדינה בערים, מוטלת עלינו האחריות לשמר את החקלאות והשטחים הפתוחים, להבטיח את הריאות הירוקות - לא רק על ההר הירוק תמיד, אלא גם למרגלותיו.

אני מתחייב להמשיך ולעבוד ביחד אתכם - כדי לשמור על היישוב הוותיק, שלאורך 100 שנותיו ממשיך לצמוח כקיבוץ חי ותוסס.

אברך אתכם בעוד שנים רבות וטובות של הצלחות וצמיחה, תוך איזון בין שמירה על הישג ומציאת הטוב בחדש.

בואו ניזכר ונספר מעט על העבר, על קומץ אנשים שהתיישבו בצל ההר. נשפוך קצת אור על מי שאֵת יגור בנה, מראשונים שהתיישבו פה ויצרו קבוצה. סיקלו שדות, ייבשו ביצה, הקימו בית, משפחה - יחדיו חלקו אשר היה, משרוך של נעל עד חולצה.

עשור ראשון, שני, שלישי, גם רביעי וחמישי - עבר כבר דור, חלפה תקופה, ועוד נמשכת התנופה. שישי, שביעי, שמיני, תשיעי, ומסתיים העשירי. בין קישון לבין כרמל, צמח ישוב חי וצוהל.

עשור ראשון -

קבוצת חברים וחברה אחת השתכנו זמנית בגבעת נשר ובתאריך י' בטבת תרפ"ג, דצמבר 1922 עלו והתיישבו ביעזר

וכך יום אחר יום, שנה ועוד שנה, נצמדו אל גבעת הטרשים הקטנה. נלחמו בקדחת, בייאוש, בדיכאון, חלמו על בית ומעט ביטחון. וגם כשנבטה החיטה בשדות, ובחצר הרפת געו הפרות, כמה הלב לקבוצות נוספות והראש הסתחרר מאין סוף שאלות: איך נחזיק מעמד?

איך נגשים החלום להקים כאן קיבוץ תוסס וגדול? ואנחנו מתי מעט נואשים, רעבים, עייפים, חולים וקודחים... עד שהגיעו הקלוסובאים...

עשור שני -

פריצת המים וצמיחת היישוב

עשור ראשון ביעף עבר, עשור שני הגיע מתוך צרות ומצוקות יישוב חדש והפציע. אך אין מנוחה לחברים מחששות וויכוחים, ישנם חולמים, ישנם בונים ואחרים נאנחים הפסמיסט רואה שחורות, לאופטמיסט זה פלא - רק המחור יוכל לומר מי הצודק בין אלה? אך רגע אחד לעולם ייזכר - איך פרצו המים, נחנכה הבאר.

עשור שלישי -

ביטחון ועצמאות, שחרור המעפילים, השבת השחורה, הכרזת המדינה
יגור כבר בת שלושים והעולם כמרקחה, באירופה משתוללת מלחמה נוראה. ובין הספר הלבן לעצמאות המדינה, גם חברי יגור נזעקו לתרום תרומה: התגייסו לצבא הבריטי, התנדבו להגנה, סליקים בנו לשעת צרה - ויחדיו עמדו בשבת השחורה. ובכל אירוע הפעמון הזעיק חברים, לשריפות, להגנה ולהצלת מעפילים.

עשור רביעי -

עשור החקלאות והתעשייה
נחנכו בית בת-שבע ובניין המרפאה, יגור מצטרפת בשמחה למועצה. גם החקלאות בפיתוח ותנופה: רפת ולול, פרדס ומטע, שלחין, תירס ובקרוב - כותנה. אך שיא העשור - שמור לתעשייה: כשחרושת לגין נולדה מ - פ-ח-ח-יה. וחברי יגור האזינו בפליאה, לשאון המכונות - להמולה הגדולה, כשעל פס הייצור, כפרחים כסופים, נוסעות קופסאות עשויות פחים.

עשור חמישי -

עשור הכדורסל

הרבה דברים קורים בשנות החמישים, את הסרטים כבר מקרינים ב"יד למגינים". הוואדי זורם ומציף עד שוקים, בשיטפון הכי חזק שזוכרים הוותיקים. מפעילים את טובופלסט, את הכרם עוקרים. מחפשים נפט בפרדס, משקים שדות במי קולחין. מתקינים שמרטף לבתי הילדים, תור השיכון נחלק בין צעירים לוותיקים. אך מכולם הכדורסל תופס מקום ראשון, הביא רוב גאוה, נצרב בזיכרון. בנות הפועל יגור הן אלופות המדינה! **ו"גבת-יגור" - הקבוצה הראשונה!!!**

עשור שישי -

עשור הבנייה ומלחמת יום כיפור

עשור שישי כבר מסוחרר כמו טיסה בחללית, "היכל המחט" חיש נבנה והופעלה המרכולית. כביש עוקף יגור נחנך, שכונת ההר כבר מוכנה - וגם במקום הסילו, מתכננים לבנות שכונה. וראשוני הוותיקים, שעור פניהם חרוש קמטים, לבית אחווה כנסים, לנוח מעמל שנים. על הבמה המקצועית באולם "יד למגינים" שרים חברי המקהלה את ניגוני החמישים. ואיש אינו קולט ואיש אינו משגיח, בענן שחור-אפל שמגברלות מגיח... וכך פתאום בלי התראה - פורצת שוב עוד מלחמה...

עשור שביעי -

מעבר ללינה המשפחתית

ופתיחת מרכזיית הטלפונים

בעשור השביעי גם חגגנו שישים, ובשכונת הכביש עולים-צומחים בניינים. והצבעות האסיפה עכשיו הן בתיבת הקלפי להגביר השתתפות בהליך הדמוקרטי. הילדים עברו ללינה משפחתית, ותפקיד "השומר" בוטל סופית. חולקו כרטיסים לקניית במרכולית, ולכל משפחה - טלוויזיה צבעונית. והקשרים קיבלו תפנית פטפטנית-חמה - כשהותקנו הטלפונים בכל שכונה, בכל דירה.

עשור שמיני -

משקעים, הסדר הקיבוצים ומחווה לכרמל

עשור שמיני נפתח בשיא של משקעים, ושלג רב צנח עלינו כמו בשנות החמישים. יגור כבר מצטרפת להסדר הקיבוצים, ובאולם מתכוננים לחוג את השבעים. עוד עלילות ומעשים קרו בזה עשור, אך לא ניתן כאן את כולם גם להזכיר וגם לספור. אך אל נא תשכחו את העד, את הכרמל, שביופיו אנו צופים ביום וגם בליל.

עשור תשיעי -

יגור הגדולה

עד עשור תשיעי נבנו שכונות לרוב, לכן הוחלט לתת שמות לכל סמטה, לכל רחוב: דרך אחווה, דרך הבאר, דרך שומר המסילה - יפה מאוד, נותנים כבוד ומנציחים מה שהיה. כביש כפר חסידים, דרך הפרדס, מעלה מצוקים, דרך הקישון, דרך הראשונים - לכבוד דור הוותיקים. דרך הלימון, דרך הקישון, שביל הסביון, ושביל האלון. שביל התאנה, ושביל הענפה, שביל השקמה ושביל החיטה. עוד ועוד שמות של רחובות וסמטאות - ובכביש השלום מברכים - "להתראות".

עשור עשירי - עשור הדורות

4 דורות ביגור מבני יום ועד מאה - נשמרת המסורת, וגם נמשכת הצמיחה. יש ותיקים וחדשים, יש ממשכים ונקלטים, ולפיד ההמשך נמסר לנכדים ולנינים. לא יאמן איך חלפו מאה שנים, וחזון הנחשונים קרם עור וגידים. בחיק הכרמל הירוק תמיד, קיבוץ יגור פורח ופניו לעתיד.

בני ובנות יגור החיים בארץ ובעולם מספרים על הקשר ליגור

ההזמנה להשתתף יצאה לכל בני ובנות יגור, שכתובותיהם היו במאגר המידע, מתוך הצורך שקיים תמיד לשמור על הקשר עם בני ובנות המשפחה הרחוקה, וגם מתוך הרצון לשתף באירועי השמחה כמה שיותר אנשים. אם כבר לחגוג, אז בגדול: כמה שיותר - יותר טוב, יותר שמח, חגיגי ומשמעותי, יותר היסטורי! ההזמנה נענתה, מן הסתם, על ידי אלה, שנותרו קשורים ומחוברים ליגור באהבה ובגעגוע: סוג קשר "משפחתי" שמעבר למשפחה האישית. לצד השמחה המשפחתית של "אוהבי יגור" לדורותיהם, אפשר שיש באהבת יגור של אלה שאינם חיים כאן, משהו טהור ומרענן, שלנו, החיים ביגור על שלל לבטיה קשייה ותחושותיה, כבר קשה לנסח ולהרגיש. אולי דווקא יגור שקפאה בזמן, "יגור שבלב", כמאמר עידית חכמוביץ, היא אותה יגור שאליה אנו, החיים ביגור, כמהים. תודה לכם, שנעניתם וכתבתם, על השתתפותכם בשמחת החג הגדולה. ולא להלאה שלא כתבו, נשמח לשתף תחושות ומחשבות מכל סוג על הקשר עם יגור, לחדש את הקשר ולשמור עליו דרך היומנים ובכל דרך, גם אחרי חג המאה.

גדי רביב

מירב טלמור קשי

ממחזור מ"א (כנראה...) נשואה לאלון ואימא לרוי יותם ועמרי, פלוס היילי (הכלבה האנושית שלנו). עוסקת בתכנון טיולים בהתאמה אישית, בעיקר לחו"ל, עיתונאית במאקו ו-N12 וערוצים נוספים. יועצת שיווק ואסטרטגיה לארגונים גדולים ופרטיים.

יגור תמיד תהיה בשבילי בית, ילדות ונערות והרבה חברים וזכרונות טובים. אני מגיעה מידי פעם לבקר את ההורים, רמי ורעיה ז"ל, לנקות ולסדר ולשבת למרגלות ההר הירוק תמיד. וכמובן גם לבקר את משפחתי האהובה, המתגוררת ביגור וזהו ביתה.

ברומבי (יעקב ברומברג)

בן 64, ממחזור ל'. ברומבי, הוא שם שניתן לי ע"י עליק צוק, הגנת המיתולוגית של "גן עליק". נשוי לנילי, אב לשלושה. מתגורר בהוד השרון. בעל מכבסה עם שותף בתל אביב כבר 30 שנה.

יגור בשבילי היא בית חם, בלתי נשכח, של ילדות מאושרת, נעורים פרוצים ושמחים. אני תמיד שמח לבוא ולבקר חברים מכל שנותי ביגור. יגור עיצבה אותי, ואני שמח על כך מאוד. מאחל ליגור עוד אין ספור שנים של שגשוג ואושר, שתישאר אותו קיבוץ שאני כה אוהב.

חיים גינדין

ממחזור "הבנות" מ-1987, מתגורר בשבדיה, פנסיונר טרי, נשוי לאניקה 34 שנים, אב לשניים וסבא לשניים. "בגן העדן של ילדות אשר היה פורח, הייתי חלק מהנוף, היום אני אורח" (שלמה ארצי)

הגיעה העת / לשרבב את העט / ומבלי לחרטט / ולומר ת'אמת: שנים בו שוטף / אותו רגש נוטף / עם חיוך קצת שורף / הודאה הוא צורף: יגור היא בלב / גם שמחה גם כאב / זכרון שצורב / לעד כה אוהב.

יוסי זיוה לביא

ממחזור כ"א (כן, שנינו מאותו המחזור). לאחר שירות של 26 שנים בחיל האוויר, בחלקו בבסיס חצרים, החלטנו לבנות את חיינו בקיבוץ חצרים, שם אנחנו חברים כבר עשרות שנים. עיסוק: ניהול מערך השיווק העולמי של "נטפים" וכן הניהול הכלכלי-העסקי של הקיבוץ. יש לנו ארבעה ילדים, שמונה נכדים, שגדלו במרחבי הנגב. ואנחנו, זיוה ואני, שנותרנו שבויים בצילו של הכרמל.

סיפור קטן: אני (יוסי) נוהג לרכב בשבתות בבוקר על אופניים בשבילי הליס היבש, המדברי. הבוקר ארבע נס. את כל הרכיבה ביצעתי בשבילי יגור.

נס? אני נוהג להקשיב לגל"צ לתוכניתו המעולה של יורם רותם "בא שיר עברי". ולפתע,

נס, אני שומע את לאה מרזל (נהרי) מספרת על יוצרים ויצירות בני וחברי יגור. ופתאום

מצאתי עצמי רוכב עם יהודה שרת ונטע, עם אסתרקה ויצחק פורת, עם יורם טהרלב ועידית, עם בניק הלבן ואילן ילון (שהוא בכלל בחמולה). מימיני שדרת האזדרכת ולשמאלי כביש השלום. מעט למעלה הבריכה הישנה ולמטה רחוק שדה שיבולים (האקצואה)? במבטא יקי). ובליבי רק תפילה קטנה, שלא יבוא מולי רוכב אחר ויראה את המשוגע הזה, שרוכב בלב הנגב, ושר בקולי קולות את "קומו תועי מדבר".

מירב אברך הרשקוביץ

ממחזור מ"ב, בת 52. גרה בבאר אורה, רחוק מאוד מהירוק שמוכר וגדלתי בו. נשואה לטל ואמא של עומר ועמית. יש לנו מסעדה באילת ואני עובדת בבית ספר "נוף אדום" ביטבתה.

יגור בשבילי זה כל מי שאני! יגור תמיד תהיה הבית שלי! אפשר להוציא אותי מיגור, אבל אי אפשר להוציא את יגור ממני. זה הר הכרמל, הדשא הירוק כל ימות השנה, המרחבים.

יגור זאת דרך מחשבה שלי, דרך שאני רואה את העולם, להתנדב לעזור כשצריך, לגדל את הילדים שלי על אהבת הארץ ולהתרגש עד דמעות מזיכרונות רחוקים...

אריאלה זילברמן

בת 73, בוגרת מחזור כ"ב, בת כיתה של נתן, אריק, יצחק שולנר, רוני ברקן ושמריה, לאה לויתן, שרהילה בירמן, עלית, צפורה וספה.

מתגוררת בוואשינגטון הבירה, ספרנית בגימלאות, אם לשלוש בנות וסבתא לשלושה נכדים.

יגור בשבילי היא ערכים, חינוך ותרבות (מוסיקה ושירי חגים), כמו גם משפחה אהובה, נוף (הכרמל), חברים, שורשים וזהות.

אם "האדם אינו אלא תבנית נוף מולדתו", יגור היא בשבילי פרק חיים (ילדות ונעורים) מכונן לעיצוב אישיותי, ובית חם להתגעגע אליו ממרחקים...

נואית סלע-בכר

בת 58. מחזור ל"ו. בתם של יעל (קדר) וישראל סלע ונכדתם של שושנה (לוי) סלע וצבי (קמינסקי) סלע זכרם לברכה רבה. אחיינית של תמר סלע, תזכה לחיים ארוכים ומאושרים.

יגור בשבילי היא עמוד אש, עץ חיים, גאווה ילדות עצומה, כי "גבת יגור" הכי טובה. פעם יגור היתה בית, שיכולתי לחזור אליו כשרציתי, ואז נפטרו הוריי ויגור הפכה לגעגוע עמוק ולמקום שהיה ואיננו עוד.

זה לא פשוט להיפרד מבית כל כך אהוב, זה לא פשוט לאבד שייכות, להיגדע מנוף חזון משפחתי.

וכשאני מצליחה לנשום ולהרגיע את הכאב, אני תמיד חוזרת ושמה לב שיגור היא לא רק מקום ולא רק בית.

יגור בשבילי היא תורה, תורה שממנה אני תמיד אקרא עד בלי די ואותה גם אקרא לילדיי ונכדיי...

יגור בשבילי היא תורה.

אילת אהונן - תבורי

טבו אוהב לצלם, אבל לא להצטלם. אז הוא צילם אותי על רקע האגם, שנמצא 50 מטר מהבית בו אנו גרים. אנחנו גרים עכשיו ביישוב קטן פחות או יותר באמצע פינלנד. את הבית בנה אבא של טבו לפני קרוב ל-70 שנה. ליד הבית יערות, בהם אני מוצאת אוכמניות, חמוציות, פטריות.

הקשר שלי ליגור מאוד חי: ארבל שהחליטה לחזור לגור ביגור. הנכדים שלי שנולדו ביגור וכמובן אבא שלי... להגיע לביקורים זה ממש מרגש כל פעם מחדש. אנשים שפוגשים ושמחים לראות אותי. המשפחה שלי ובכלל יש הרגשה שלא ממש עזבת.

גיל גושן

בן 69, גמלאי משרד החינוך, גר בעפולה. נשוי פלוס שניים וששה נכדים. בן לעוזי גושנסקי (יליד יגור 1931), נכד של אסתר לויתן (פרידמן). מחובר לשתי המשפחות האלה ביגור. ההורים עוזי ושרקה עזבו את יגור ב-7-1956. אחותי הגדולה סמדר ואני נולדנו ביגור.

יגור בשבילי היא זכרונות של חופשות ארוכות בקיץ, בריכה, כדורסל, מחנה הקופים בקישון, רפת, חדר האוכל, הכרמל. מבקר בה הרבה.

רוית נהן-שדה

בת 56, גרה ביקנעם, אמא לבת ושני בנים, עצמאית, בעלת סניפים, ברשת "לגינדה".

יגור בשבילי היא ההתחלה, הבסיס, בית לרגלי ההר. אנשים שאני אוהבת, אחים חורגים לכל החיים ומקום שמי שלא גדל בו לעולם לא יוכל להבין.

סופי נאור (רחמים)

מחזור כ"ז (גרים ביגור: נעם צוק, איריס וילרוסה, תמר קלוג, עמוס שולנר, חביבה קול), אמא לשלושה וסבתא לארבעה נכדים, פנסיונרית.

קיבוץ זיקים רחוק בדרום, אבל מחוברת בלב ליגור. משפחתי חיה ביגור עד היום, משפחת רום הגדולה.

שיין שלם

בן 51, יכתת הרדוף, מחזור מ"ג (שחר חי, ארנון חגי, עינת מלכין, ניר קינן, ינון ורדי, דנה קריב, הרן ילין, ניצן שביט, נעם שפיגלר, שחר גולדשטיין, נמרוד כפרי). גר בכרכור, עוסק בהכנה לצה"ל ובקאזינג לבני נוער וחיילים. מאמן אנשי חינוך, מנהלים ובני נוער, מדריך פוטותראפיה, בעל פודקאסט שנקרא "לגדל נסיכים" - ערכים וחינוך.

יגור בשבילי היא בית, בית הוא המקום בו הלב נמצא ביום הזיכרון, בית הוא המקום בו התחברתי לשורשים ולערכים שקיבלתי בבית ההורים ולאורך שנות החיים ביגור.

עופר לוי

חי בבוורברג בשבדיה. גמלאי, (גם אווה), מחזור כ"ב (נתן, ספה, יצחק שולנר, אריק בשן ויש עוד הרבה). מאז הצילום נוספה עוד נכדה, בת ליונתן.

אמא איה היתה הבת הראשונה של יגור, וחיה בה כל חייה. זה עושה אותי לנכד הראשון של יגור. ויגור בשבילי עדיין בית שחסר לי מאוד לאורך כל השנים, ומספר הביקורים שלי ביגור גדול יותר ממספר השנים שאני לא חי שם. אני מקבל וקורא את יומן יגור.

אלישע ילין

בוגר מחזור כ' של קיבוץ יגור. בנם של זאב ורחל ילין ואחיהם הצעיר של אילן, דב ודוד. נשוי לסולי בת קיבוץ מעוז חיים, הורים גאים לארבעה ילדים וסבים לשנים-עשר נכדות ונכדים. מראשוני המתיישבים בגולן, אליו נשלח אלישע במסגרת שנת שירות מטעם קיבוץ יגור, מיד לאחר מלחמת ששת הימים, בשנת 1967.

ליגור, ביום חגה לציון 100 השנים להולדתה. סימון דה בובואר - פילוסופית, סופרת צרפתייה, כתבה כך: "...כל מי שמנסה לחזור לעברו דינו להתאכזב. הוא עבר לחיים חדשים ושונים, ובהיזכרו בגעגועים בעבר, הוא מעניק מחשבה ועניין למשהו שכבר אינו קיים. ואם זה נכון לגבי האני הפיסי, על אחת כמה וכמה שזה נכון לגבי האני הרוחני". לדעתי, טענתה של דה-בובואר נכונה באשר לאני הפיסי. אך לא כך הדבר באשר לאני הרוחני שלי עצמי.

יגור, בה גדלתי ובה עוצבה אישיותי, אינה זרה לי, ורוחי אינה זרה לה כלל וכלל. על אף השנים הרבות שחלפו מאז שעליתי "בשליחות התנועה" "לגולן געגועי ליגור, לנופה, לאופייה ולצביונה, לא נחלשו.

גם היום כשאנשים שואלים אותי: "מאיפה אתה? אני משיב שאני ממרום גולן, אך נוהג גם להוסיף בנימה של גאווה, שבמקור אני בן קיבוץ יגור. כי איך אפשר להרגיש זר במקום בו עברה עלי התקופה הכי יפה בחיי.

לא ארגיש זר במקום בו אוכל עדיין לפגוש את האנשים היקרים לי, אלה הקשורים בחוויות ילדותי ונעורי שלא נמחקו עם השנים. ואיך אפשר להרגיש זר עם התחושה המשונה של מעין קשר דם לכל אחד ואחת שאני פוגש, אפילו באקראי, ומזהה אצלו/ה את הגן היגורי המשותף להם ולי.

והכרמל הירוק המרהיב הזה הנטוע במקומו עם הכתר הסלעי על ראשו. ושבילי העיזים עליו, שבילים שלא אטעה בהם גם היום אחרי שנים שלא הלכתי בהם.

ובית הקברות עם השמות המוכרים על מצבותיו, המזכירים לי את הנוף האנושי שליווה את שנותיי היפות ביגור, ביניהן מצבות היקרים לי, אשר הגעגועים אליהם פוסקים רק כשפוגשים אותם בחלומות.

ליגור במלאות 100 שנים להולדתה, נאחל שישמרו לה כל חוזקותיה וסגולותיה הטובות שהיו לה בעבר ושומרים עימה גם היום. כמו כל יגורי באשר הוא, גם אני נרגש וגאה, אך בעיקר מברך ומודה ליגור על כל מה שזכיתי ושנשאר בי ממנה. יום הולדת שמח יגור!

מיכאל פרסיקו

תודה על ההזמנות לומר כמה דברים על יגור ועל הקשר ליגור...

כזכור באנו ליגור כשאבא שלי, שהיה ידוע ביגור משך 35 שנה כ"פרסיקו", אליו הולכים לקבל עצה רפואית (יש גם פרסיקו שיניים, אבל זה משהו אחר...) קיבל מינוי מקופת חולים כרופא המשק. זה היה, כמדומני, בשנת 1952. הייתי אז כבר בן חמש וחצי, בוגר לינה משותפת בשני קיבוצים קודמים, להבות הבשן וכפר סאלד, מומחה בהישרדות וטוב מאוד בהתחלות חדשות. התקבלתי לגן נחמה. משם אני זוכר בעיקר שילדה אחת, טובה, שאחר כך עברה עם הוריה לטבעון, יום אחד השכיבה אותי על ברכיה והרביצה לי בטוסיק הרבץ היטב. זה כאב! אבל נחמה היתה גננת מצוינת, ושמחתי להיות בגן שלה.

בגיל 6 החל זמן מופלא של 7 שנים רצופות עם מורתנו הדגולה, דינה אפרת-סט. דינה היתה המורה הנהדרת ביותר שהייתה לי בחיים. ממש. היתה בה אהבה תמימה ופשוטה לכל ילד, וקול צרוד מקסים שליטף בחם את נפשי השוקקה. בסוף כל שבוע, בשיעור האחרון של ימי שישי, היתה דינה קוראת לנו עוד פרק מתוך סיפור בהמשכים שבחרה. אני זוכר במיוחד את "זקני בית הספר בוילבאי"... דינה הנהדרת. אהבתי אותה מאוד מאוד, כמו אמא שנייה היתה לי, והקשר נמשך גם שנים אחרי תום ימי הלימודים.

עזר לידה וכנגדה היתה שם רוחלה בנארי, שתיבדל לחיים ארוכים, המטפלת. שתיהן יחד נתנו לנו זמן מופלא של ילדות סקרנית ומתפעמת. לא אשכח, למשל, ימים של סתיו בהם הכריזה רוחלה: היום לא ישנים בצהריים! איזו שמחה! זו היתה חגיגה נהדרת. לצאת אל שמש הסתיו המקסימה, בידי סנדביץ' עשוי שתי פרוסות לחם שחור טרי טרי מהמאפייה של יגור, על כל פרוסה שכבה עבה של חמאה אמריקאית צהובה, מלוחה, ובתווך דחוסה קציצה חמה מבעבעת, אשר נלקחה הישר מתבנית קציצות הלחם הנהדרות שהגיעו מהמטבח. כך, מלך בממלכתי, אני מטייל לי בחוף, ורואה...

למשל, טרקטור מושך בכבל ועוקר גזע עץ עקשן במגרש שליד בית הילדים. מרתק! מדהים! או, גם האוטו של שורה הירוק מהפך משא ולפעמים גם מתהפך בעצמו... אוי, ליבי, ליבי... פלאי פלאים. איזה עולם מרתק, והקציצה, טעם גן עדן היה לה. טעם גן עדן של ילדות נהדרת. כן, היו שם פלאים על גבי פלאים, בחצר המשק. והנה גם רוזנמאייר הזקן המוזר עובר עם העגלה והסוסה שלו, שידוע שהיה עורך דין גדול בגרמניה, אבל השואה, הדבר המסתורי הזה שלא ידענו מהו, פגעה בו ונהיה כזה... נו... רוזנמאייר.

לא ידעתי שובע בשוטטות הטובה הזו, התענוג היה עצום. ילד שכמוני - מטייל לו בחצר המשק המסקרנת, מוצא פה ושם מחסנים עתיקים סגורים בקורי עכביש, לפתוח ולהציץ פנימה, לגלות עוד ועוד מסתורין... לא אשבע, לא אשבע לעולם אזכר בכל הטוב והנפלאות שראו עיניי, והטיולים על ההר הירוק תמיד, עם דינה... והטיולים השנתיים, "יגורים, קדימה יגורים", שרנו במשאית המקפצת, "גם ביום וגם בלילה יגורים!" אוי, אוי, אוי היו ימים.

ואחר כך בשנות בית הספר המאוחרות יותר, היינו צמד חמד, שלמה מורן, חברי הטוב, ואני. יחד חיברנו את השיר האלמותי במנגינה של "ערבה ערבה אין קץ..." עם הפזמון: רעש הילדים יעלה ויגדל / ועד חדר המורים הוא יגיע / ויבוא המנהל ויצר / אך אנחנו נמשיך להפריע...

כן כן.. נמשיך להפריע... והחיים נמשכו. ועזבתי את הקיבוץ ללמוד בעיר, ואבדה לי חברת הילדים שלי, והייתי בודד. ושרדתי. והמשכתי וגדלתי ועשיתי דברים, כאבא, כרופא, ועוד...

וכעת כשזקנתי - לא כמו יגור, אבל בכל זאת בן 75, יחד עם כל החבורה, כל המחזור שלי - אני אומר לכם, ושימו את זה כחותם על לבבכם - יגור נתנה לי אושר גדול!

לעולם לא אשכח, לא אשכח.

ברכה (כספי) עפאים

1962 אי שם, בראשית שנות השישים, מחזור י"ז נכנס לחברות. היה בנו טוהר, הכלה, השלמה. במסיבה שנערכה ברוב עם בחדר האוכל, כאשר האולם הקטן כולו במה. "דום טווחה העלמה בפלך" של אלתרמן על פי מוסיקה של גרי ומתורגם למחול ע"י אסתרקה רשף. "חישורון", מערכון המבויים ע"י אמיתי אגמון. "שפעת פרחים בגן" ו"בחיכים של נועם" עם מקהלת בני המחזור והוריהם בניצוחי. הכול עולה וצף בי עתה.

שמי ברכה (כספי) עפאים. בורכתי בברכה מבורכת במיוחד. זכיתי להיולד, לגדול ולהתחנך ביגור. הורי, בריינה וזאב כספי ז"ל הגיעו ליגור בשנות ה-30 של המאה הקודמת, לא לפני שעזבו בית עם הורים ואחים ויצאו לקיבוצי הכשרה לחלוצים שעלו ארצה (אבי לקיבוץ ע"ש בורוכוב בפולין ואמי לקלוסובה שברוסיה). ביגור בחרו להקים את ביתם ולגדל את משפחתם.

יגור העניקה לי מטען של זיכרונות ממכרים שהלב ממאן לשכוח. זיק ילדותי והוויית בגרותי. השבילים המאובקים, המעלים אד של חום הקיץ ומולם הבוץ המצטבר בצדי "כביש השלום" עם הגשם הראשון, הכלניות שליד פסי הרכבת, הנרקיסים בפרדסים (שכבר אינם) והצבעונים שעל הכרמל, ההר הירוק כל ימות השנה. השירה האדירה שפרצה מגרוננו כשהתקרבו ונכנסנו ליגור על משאיות, כשחזרנו מהטיולים הרבים, "יגורים, קדימה יגורים הי הי", "גם ביום וגם בלילה יגורים", החגים,

שלא פסחו על אף כישרון של בני ובנות המשק. ה"טייש" אליו הצטופפו החברים המבוגרים בסוף כל חג, כשבידיהם בקבוק משקה וגרונם ניחר, כשהשירה קולחת עד אור ראשון.

מסע בנבכי החיים, "כך זה היה, פשטות רכה, זה הצטייר בילדותנו שהיתה יפה". ואז, באחת, התגייסנו לצבא. פה ושם נפגשנו בשבתות ובחגים ובעיקר התגעגענו לתבנית נוף קיבוצנו "ארץ של כורמים ושל יוגבים". וגם בני ובנות הזוג שמצטרפים, החתונות ודור שני מתחיל להגיח לעולם. כל אחת ואחד בוחר היכן להקים את ביתו, כי ככה דרכו של עולם. הורינו עזבו את בית הוריהם, וגם ילדינו, שכבר בגרו, עזבו את ביתנו. אך בדבר אחד (לפחות) לא נותקה לה השרשרת. ילדך, שספגו בילדותם את הרוח היגורית בחרו לא להתרחק מהאדמה ומפריה. ועתה דור שלישי (ואפילו רביעי) ממשיכים את מטען הזיכרונות שלי, להנאתי כי רבה.

אותו מטען הנחה אותי גם בשנות עבודתי הרבות כמחנכת למוסיקה וכמנצחת מקהלות. כאמור, כמנצחת מקהלות זכיתי כשנתבקשתי לערוך את ליל הסדר ביגור. המפגש עם חברות וחברי המקהלה, הקריינים, מקהלת הילדים והציבור השר כולו, היה משכר. הרשיתי לעצמי לשהות באופוריה זו וריחפתי זמן רב אחר כך (ואל יקל הדבר בעינכם, כי ערכתי לילות סדר בכמה וכמה קיבוצים לפני כן. היה חגיגי ומרגש, אבל יגור בשבילי, מאז ומתמיד בית).

לחברות וחברי יגור, אכן, "עוד לא תמו כל פלאיך" לא יאמן כבר בת 100 שנים. מי ייתן שתזכו ושנוכה ביחד לחגוג עוד שנים רבות בבריאות ובאושר. "את הגשם תן רק בעתו ובאביב פזר לנו פרחים..." בברכה ברכה,

עוברות חמש שנים. אני כבר אבא פלוס שניים, קצת יותר מעורה בסביבה. שוב מילואים, הפעם במוצב "מצפה שלגים" בחרמון. בערב האחרון מתייצב הרס"פ של הפלוגה המחליפה, ואנחנו מתחילים את תהליך החלפת חתימות. תהליך ארוך, מעצבן ומלא מתח, בו עורכים ספירת מלאי ומתעכבים על החוסרים. הפעם זה עובר בחיך ועל מי מנוחות. נגמר, מתחבקים ואז הוא פולט "תמסור ד"ש בבית". אני פותח זוג עיניים משתוממות. והוא בחיך פולט "אני אח של לילך שגרה מעליך".

עובר דור. אני כבר סבא, צועד הולך עם הנכד שלי, אמרי, ברחוב אבן גבירול במרכז בתל אביב. "אני צמא", הוא אומר. אנחנו נכנסים לקיוסק. המוכר מחייך לילד, "איזה שיק פירות אתה רוצה?" אמרי קיבל כוס גדולה. "כמה זה עולה?" שאלתי "אתה לא יודע שאתה לא משלם פה?" פתחתי זוג עיניים, וחיך שובב אחד "משבט קול עונה לך". "אתה מהקרדושים - דב קרדוש כבר שילם מראש לכמה דורות". ומוסיף "ביום שישי יש הצבעה על ההפרטה תצביע, נכון אולי הפעם יעבור".

סיפור אחרון שהסתיים בדמעות. אחרי שנתיים ביגור פנו אלי שני ילדים מכיתה י' ואמרו "אם אתה מוכן ללמד אותנו פיזיקה בכרמל-זבולון, תיפגש עם המנהל". השאלה היתה בעיני מוזרה, אבל התשובה היתה ברורה, "בוודאי". הלכתי לדבר עם אבשלום שוחר ויונינה דור. פתחתי ב"אין לי תעודה ואין לי ניסיון, אבל יש לי תנאים. ניגשים לבגרות חמש יחידות". התשובה שלהם היתה החלטית, "כל מה שתבקש, את הביורוקרטיה עם המזכירות, עם המועצה ועם משרד החינוך אנחנו נסדר. בשבוע הבא מתחילים". עברו שלוש שנים. בוקר הבחינה הגיע. הגעתי לחדר המורים. האחראית על הבחינות מסרה שאחד התלמידים שלי לא הופיע. עליתי לחדר שלו בבלוקונים מצאתי אותו ישן. כוס מים על הפנים והעיניים נפתחו. "ראיתי משחק חשוב במונדיאל ולכן לא ישנתי הלילה". ירדנו יד ביד מהבלוקונים לכיתה ודיברנו על הגולים שראינו בלילה. באישור מיוחד הוא התחיל את הבחינה חצי שעה מאוחר. זה לא הפריע לו לגמור חצי שעה מוקדם ולקבל ציון נוסף לתקרה. הוא עזב את יגור מיד אחרי הצבא.

נולדתי בבוקרשט רומניה. הורי ואני עלינו לארץ בהיותי בן חמש למעברה בשכונה ד' באר שבע. אחרי שנתיים עברנו לשכונה ה'. באמצע השירות הצבאי שלי ההורים עברו לבית פרטי. בגיל עשרים ושבע, לפני 40 שנה, נחתי ביגור. ומאז זה ביתי.

אני טורח לספר לכם את כל זה, כי אני מרגיש דמות טיפוסית לאלו שחיים בקהילה הזאת ולא נולדו כאן, ובשם אני רוצה לברך את יגור אימפריה.

אשתך אתכם בכמה קטעי חיים קצרים הקשורים לקליטה שבני יגור התקשו להבין ואילו אנשי הייבוא יזדהו איתך.

תלמה ואני חברים צעירים בדרך לטיול הגדול בדרום אמריקה. חניית ביניים בפריז. בתחנת הרכבת המרכזית תלמה הלכה לשירותים ואני המתנתי לה על ספסל ציבורי. בעולם רועש וגועש מסביבי משום מקום מתקרב אלי איש עם שפם גדול וחיך: "אתה מהקרדושים? בחרת טוב! ברוך הבא ליגור", והלך לדרכו. תלמה חזרה ספרתי לה שהיה כאן משהו מיגור מסר לה ד"ש ונעלם, אבל אני לא יודע מי הוא ומה שמו. ברבות הימים על השבילים, לפחות פעם בשנה, היה ניגש אלי באותו חיך יואב גרטמן ובגאווה אומר תזכור שאני הראשון שזיהה שתהיה חבר יגור.

מלחמת לבנון הראשונה. אני מוצא את עצמי בגיונייה, עיירה מעל ביירות, עומד במחסום על כביש ביירות דמשק. מתקבלת הודעה בקשר: פלוגת הנדסה צריכה לעבור, תפתח את המחסום, הם ממהרים! בחריקת בלמים עוצרת לידי הזלדה הראשונה, קופץ ממנה סג"מ צעיר, רץ אלי ומחבק אותי. לוחש לי באוזן "הראשון שחוזר הביתה מוסר ד"ש". מסתובב, מטפס על הזלדה שלו ונעלם מאחורי ענן אבק. זה שמר איתי מסתכל אלי בהשתוממות "מי זה?" הוא שואל "לא יודע, הוא כנראה מיגור". "איזה מן קיבוץ זה לא מכירים אחד את השני". "זה לא קיבוץ זה אימפריה", אני עונה. אחרי כמה שבועות הגעתי הביתה, סיפרתי לתלמה, והוספתי שאני לא יודע מי זה ולמי למסור ד"ש. תלמה צחקה "כל הקיבוץ כבר יודע, זה מוישליה פלגי מההונגרים".

עברו שלושים שנה, כמעט ולא דיברנו. את קצת המידע עליו קיבלתי מהוריו. בוקר אחד, לפני חמש שנים, נסעתי באוטו ושמעתי חדשות. חברת "מובילאיי" נמכרה לאינטל העולמית בסכום דמיוני. עצרתי בצד, כי העיניים התמלאו בדמעות אושר. אין לי מניות או אופציות או כל הטבה אחרת, אבל התלמיד הזה היה בין חמישה העובדים הראשונים שהקימו את ה-startup הזה.

לסיכום, מהיום שאתה נכנס בשערי המקום הזה, הקיבוץ, הקהילה, האימפריה הזאת - בבת אחת הרבה אנשים יודעים את ה-startup הזה.

עברו שלושים שנה, כמעט ולא דיברנו. את קצת המידע עליו קיבלתי מהוריו. בוקר אחד, לפני חמש שנים, נסעתי באוטו ושמעתי חדשות. חברת "מובילאיי" נמכרה לאינטל העולמית בסכום דמיוני. עצרתי בצד, כי העיניים התמלאו בדמעות אושר. אין לי מניות או אופציות או כל הטבה אחרת, אבל התלמיד הזה היה בין חמישה העובדים הראשונים שהקימו את ה-startup הזה.

לסיכום, מהיום שאתה נכנס בשערי המקום הזה, הקיבוץ, הקהילה, האימפריה הזאת - בבת אחת הרבה אנשים יודעים את ה-startup הזה.

שני שירים חדשים במופע המאה

אחרי 100 שנה מילים: גלית חגי, לחן: רונן וויליאמס

הכרמל היה פה תמיד, מצל על עמק זבולון,
שמש בין ערבים מקדמת מאחוריו נוטה ללון.
אדמה כבדה, בצות, קישון, ושדות בור
קבלו פני החולמים, להקים כאן בית לגור (ביגור, ביגור).
נאחזו במקום, בנפשם וגופם,
הקימו פה קבוץ בזעת אפם.

היום העמק נפתח, שוב רכבת דוהרת,
שדות מוריקים מעבדים לתוצרת.
מבנים של בטון של ברזל ופלדה,
יש בו חדש ונוצץ אבל מעט חלודה.
אך עדין פועמת בו רוח תמיד,
של אותם חלוצים שהדליקו לפיד.

לבית שלנו יש ואדי והר
זכרונות של אתמול ותקוות למחר
הירק בו שולט כל ימות השנה
ספור אהבה חדשה - ישנה.

לפנות ערב יורדים חזירים מההר,
מערך אקולוגי חדש פה נוצר.
סביב כל בית יש דשא, מרפסת, גנה,
ובמקום אופנים, יש כלי ממנע.
אך עוד מנופפים לשכנים לשלום,
שואלים אם הילד חזר בשלום.

מלא זה הבית גם דמע, גם צחוק,
קהלה רב דורית מקרוב ורחוק.
בשדה כבר הזהיבו חמניות המכלוא,
יש חשיבה לעתיד, יש שבוי שיבוא.
וכמו אז על העגול, מול המועדון,
שעה של יחד, של סבתא ונכד קטן.

לבית שלנו יש ואדי והר...

הברושים הראשונים כבר בני 100 שנה,
הם יודעים לספר אגדה נושנה.

אין היה כאן אולי קצת אחרת, קשה, או דוקא פשוט,
על אותם שהיו ואינם, השאירו אריג או קצה חוט.
על כך, שלמרות שעברו שני יובלות, המסע לא השלם,
ועוד יש מה לבנות, כאן, במקום היפה ביותר בעולם.

לבית שלנו יש ואדי והר...

כל איש הוא ניגון

מילים: לאה מרזל, יעל ס"ט רשף
לחן: איתי צוק, לאה מרזל

שמח הקשיש ופניו חרושים:
הגשמונו חלום חלוצי
והוסיף ואמר בקול חרישי:
חברי כבר אינם כאן אתי

אז ענתה לו בתו
מלספת ידו:

לעד ישראך כאן ביתי

כל איש הוא ניגון - יש בו עצב ושחוק
ועולה מנגינה של תקוה
זוהרת פריחה על ההר הירק
והלב מתמלא גאווה

ונער צעיר בפנים צוחקות
מדוש אופניו בשמחה:
יש כאן קצב חיים, יש למה לחכות
וקופץ בגלגול לברכה

אז אומרת האם
בחבוק מנחם:

עדין רבה המלאכה

כל איש הוא ניגון...

מים רבים כבר זרמו בקישון
הקרונות שוב נעים במסלה
אך כל מי שצמח על חלום חלוצי
בלבו מפעמת תפלה

השנוי מתרחש
עוד בוערת האש

ושוב מחדש מתחילה

כל איש הוא ניגון - יש בו עצב ושחוק
ועולה מנגינה של תקוה
זוהרת פריחה על ההר הירק
והלב מתמלא גאווה

זוהרת פריחה על ההר הירק
מדליקה נצני אהבה...

חג המלאה בגן הילדים

גן חצב, שנת הלימודים תשפ"ב 2021-2022 ארבל בן יעקב ועפרי שרון

היו מייצגים רבים ושונים: ציורי גירים, צביעות גואש, חימר, הדבקות, כולם מחומרי עבודה יומיומיים בגן. חלקם נשארו נשארו בצורתם המקורית וחלקם צולמו: מייצגים משולחנות החול, בנייה בחומרים שונים, בנייה באולם. עבודת השיא היתה יצירה משותפת של "ההר הירוק", עבודה המשכית וארוכה של כל מי שרצה להצטרף, כולל חיפוש בענפי הקיבוץ השונים, למי יש נייר גרוס (חיבור לקהילה). לאחר שההר היה מוכן, לילדים היו חשובים המקומות בהר שהם מתחברים אליהם: הדגל ב"כתר" ו"סלע גשמיאל". אחרי שההר היה מוכן, הגיעו לגן ילדי כיתה ד' ב"יום ענפים" ועזרו לקשט את ההר (קהילתיות גן וקיבוץ).

המספר 100 - ילדים בגיל הגן אוהבים לספור ולמנות. הדבר נותן להם תחושת יכולת ומסוגלות ובעיקר הצלחה, כי כל פעם הם מצליחים לספור עוד יותר גבוה (ועל הדרך מנסים להבין את מושג האינסופיות). מהר מאוד הספירה והמנייה הפכו להיות חלק בלתי נפרד מעשייה בגן, בכל דבר ודבר: מדברים שפגשו בטוילים כמו פרחים שנשרו מהעץ בטוילים, עלי זית שנשרו מהעץ, אבני חצץ. דרך דברים שיש בגן: ספרים, פעמונים, קוביות משחק, 100 קליפות של תירס מהגינה ועוד. וגם, כמובן, בחיבור בחיבור לפעילויות מיוחדות בחגים: מנייה של 100 כסאות ביום הניקיון בחג הפסח, 100 גרעיני חיטה בשבועות ועוד.

הספרה 100 נהייתה גם היא בעלת מקום של כבוד: ילדים בגיל הגן מתנסים לראשונה בכתיבה. בהתחלה תהיה זו "כתיבה ילדית", שברוך כלל תהיה בעלת חוקי הכתיבה, אך ללא הסימנים הגרפיים המוסכמים, ובהמשך הם יחקו את המבוגרים וילמדו לכתוב, ולכתוב 100 זה קל, והם התחילו לכתוב וליצור 100 בכל מקום, כמובן שבשולחנות העבודה בסדנה, אך לא פחות בכל חומר אחר: קוביות גדולות וקטנות (נבובות ומוצקות) באולם, פקקים, בובות משחק ועוד.

שירים וריקודים - בחינוך היום מדברים על אינטליגנציות מרובות, כלומר, שכל ילד יכול להתחבר ולהיות חזק בתחום החוזק שלו. שירים וריקודים הם תחומים נוספים. ליגור, לשמחנות, ישנם שירים רבים, שנכתבו עליה ובה לאורך

ארבל: הייתה לנו שנה נהדרת. שנה חגיגית ושנה מלמדת. הכול התחיל מעיגול אחד ירוק וקיבוץ בן 100. עבר דרך ילדים סקרניים וצוות מאפשר ומחובר למקום, למסורת ובעיקר - לילדים.

נתנו מקום לחלום קטן, שהפך להכול, נתנו מקום לילד קטן שהפך לגדול.

אי שם בספטמבר הרחוק, התחילו לבלבב ניצנים של גאווה, גאווה להיות חלק מהשנה הזאת. לחיות אותה, להרגיש אותה, ליצור אותה.

העיגול היה הראשון וההר הפך לבית. מגדל המים היה לנו פסגה והמספר 100... טוב נו, הוא הפך ליסוד מארגן ודרך חיים.

לאן שלא הלכנו הילדים ספרו, כתבו ויצרו. המספר מאה עבור ילדי גן חצב נהיה הרבה יותר ממספר, הוא הפך לאתגר, והוא הביא אותנו ליצירתיות אין סופית.

שנה של עשייה, שהיה חשוב לנו שתגיע אל הילדים ובהמשך תצא מהם, כזו שהיא שלהם. מתחילת השנה ידענו שבסופה תהיה תערוכה לכל בית יגור. הרעיון לתערוכה עלה מהתערוכה של הגיל הרך בנושא הוואדי בשנת הלימודים הקודמת. הילדים ידעו זאת כחודש לפני התאריך, התלהבו והיצירתיות אז עלתה שלב נוסף.

עופרי: העשייה היתה אינסופית, ניגע בחלקים ממנה: ההתחלה, כאמור, היתה "העיגול", הדשא המרכזי של יגור, שהפך למשאב למידה דרכו התחברנו לנושא. בהתחלה נגענו בצורתו, והזמנו את הילדים לחפש, למצוא וליצור עיגולים. כל ביקור בעיגול היצירתיות עלתה, ומעיגול פרטי נהיו מעגלים חברתיים, משם הגענו לספרה 0, שצורתה עגולה ומשם למספר 100 ולחגיגה הקיבוצית.

החיבור לעיגול הוביל אותנו להמשיך עם מקומות מוכרים ומשמעותיים לילדים. אחרי חגיגות חג הקיבוץ, שאלנו אותם על איזה מקומות נוספים הם היו רוצים לעבוד. המקומות שנבחרו היו מגדל המים, הפעמון, הבריכה וההר. כל אחד מהמקומות קיבל את אצל הילדים מקום במרכזי הפעילות השונים.

"באמנות כמו באמנות אין דבר כזה שאין דבר כזה": בתערוכה

הם בחרו את ההעמדה לצילום ואף צילמו. ובכלל, הם הפכו לצלמים של הגן. כשמדברים על חינוך לגיל הרך, העבודה צריכה להיות חווייתית ורב-חושית, אז לימי התערוכה הכנו עוגיות בצורת 100 ובשישי חלות קטנות לכל האורחים.

יהונתן דורון אומר שמה שכל ילד צריך הם שני דברים: נראות ושייכות. שייכות לגן ולקבוצה אמורה, לכאורה, להיות ברורה, אך כשאנחנו מביאים את החיבור ליגור, השייכות מתחזקת. העשייה של הקבוצה כולה בנושא המאה ובנושא יגור חיברה בין הילדים לבין עצמם ובין לבין המשפחות וכמובן שלקיבוץ עצמו. נראות, בדגש על התערוכה, היתה בעיקר בזה שלכל ילד היו תוצרים ותמונות, כמעט כולם צולמו בסרטוני הריקודים. היה לוח בו ישבה ארבל עם כל ילד באופן אישי, ושאלה מה הוא הכי אוהב ביגור. הנגיעה והחיבור הפרטניים האלה, יכולים להראות כטיפה בים, אבל הם מאוד משמעותיים לילד ולנראות שלו. שיא הנראות היה כשילדים הדריכו והסבירו לבני המשפחה ולאורחים על העשייה ועל התערוכה עצמה.

לסיכום - מה היה לנו?

היתה לנו שנה מרתקת, מלאה בעשייה עם חיבור רגשי לבית, הבית שלנו. עשייה של תנועה, שירה, ספירה ומנייה, כתיבה ויצירה, דרכה ראינו איך ילדים לומדים - דרך חוויה והנעה פנימית, גם אם הפעם הרעיון הגיע מאיתנו (כי ילד בן 4-6 לא יכול לדעת לבד שהקיבוץ שלו חוגג 100), ברגע שהנושא קרוב לליבם - השמיים הם הגבול!

ולי, כגננת, היתה עדנה, שארבל כמטפלת לקחה רעיון ולאורך שנה שלמה יזמה, חשבה, הקשיבה, פעלה עם הילדים, אצרה והוציאה לפועל תערוכה של פעם במאה שנים!

השנים, שהם חלק מפסקול יגור בכלל והגן בפרט, השירה והריקודים המשותפים (שחלקם הומצאו על ידי הילדים השנה) הוסיפו לחיבור לקבוצה וליגור ולערך ה"ביחד", שהיה הנרטיב של הקיבוץ בעבר. בקיץ, כשדברנו איתם על התערוכה, הם הציעו שנצלם אותם רוקדים את הריקודים במקומות המתאימים ונציג אותם בתערוכה, וכך נוסף עוד מיצג וככה גם התחברנו לדור המסכים של היום.

חיבור בין הבית לגן - מאחר והמאה נהיה ממש לחלק מהם ראינו איך גם כשהם בבית, בטוילים עם המשפחה בארץ ובחוו"ל, המאה ממשיך להדהד: ילד שספר בבית 100 גולות, ילדה שכתבה את המספר 100 מבובות בבית, ילדה שאספה צדפים ואלמוגים באילת ויצרה מהם את המספר, 100 וכן ילדה שברגע שהגיעה לשלג בשוויץ, הרימה ענף וכתבה בשלג - 100 (בדיוק כמו בחול שבחצר הגן)!

העשייה של הילדים בגן היא משמעותית, אבל כמו שכתבנו למעלה, החיבור לבית ולהורים, בעיקר כשרוב הילדים גרים ביגור וגם מי שלא הוא חלק מהקהילה, חיזק וחיבר: ביקור בסדנאת נגרות של אבא, שיצר לעיני הילדים את הלוגו של יגור, אבא בסדנת נפחות, שיצר את הספרה 100, אב שהביא לגן סדנא להכנת נייר ויצר יחד עם הילדים נייר בצורת 100. אבא שערך לנו חוברת מהתמונות של הילדים יוצרים ומונים 100.

בקיץ, לאחר החגים וארועי סוף השנה, התפנו הילדים והצוות להכנת התערוכה. היה מדהים לראות איך הילדים הגיעו לשיא העיסוק, שיא המנייה, שיא הכתיבה, שיא היצירתיות ואולי החשוב מכול - שיא של רעיונות למה עוד אפשר לעשות: הכנת משחק זיכרון של מקומות ביגור: המקומות נבחרו על ידם,

בהתחלה חשבנו, שאולי השנה, בשל חגיגת המאה, ריבוי החזרות והעומס המוטל על החברים, נוותר על טקס ראש השנה, אבל מהר מאוד הבנו, כמה חשוב טקס קהילתי לקבלת השנה החדשה. טקס בו אנו מציינים שמחות קטנות של חברים החיים בינינו ושוזרים אותן כחלק ממעגל החיים הקיבוצי והאישי: **לידה, כיתה א', חגיגות הבר מצווה, סיום י"ב ויציאה לשירות המדינה, חתונות וחוזר חלילה.**

קהילה החוגגת חגיה יחדיו, גם בימים סוערים ומורכבים, גם כשמתרבות המחלוקות, היא קהילה בעלת חוסן פנימי ואין מרגש מקבלת חג משותפת, כשכולנו מתכנסים על הדשאים ליד חדר האוכל ומברכים על היש.

אז התכנסנו - (ותיקות וצעירות - איזה כיף, שיש מי שממשיכות לשקוד על מדורת השבט התרבותית) והתחלנו לרקום יחדיו את תוכנית הערב - לנגד עינינו עמד גילה המופלג של יגור - בת 100, אך עדיין תוססת וצעירה כל כך - שאפנו להראות את דופק החיים הפועם בה - תינוקות שנולדו השנה, ילדי כיתה א' - נרגשים לקראת הבאות, ענפי משק וחקלאות, רב-דוריות - קשר בין עבר להווה, בין ילדות לזקנה - מעגל חיים מרגש.

מאתגר לבנות טקס, בצל חזרות המאה, אך גילינו נכונות לעזור ולתרום ואנו שמחות על התוצאה, אשר אפשרה לנו לכבד קבוצות אוכלוסייה שונות ביגור, הנחבאות לכלים בדרך כלל.

תודות ענקיות לחברים ולחברות אשר שיתפו אותנו בשמחותיהם האישיות: **מירה ועמוס יובל, איריס ואבירם בירמן, צופר ונעמי קריב, אלי אזולאי ואורנה ועופר זוארץ.**

תודות למשתתפי הערב והפקות:

למיכל מלכין על הכנת הפואייה לקראת החג, **לליסה רום ולמיכל מלכין** על תערוכת תמונות התינוקות.

לשרי בירץ על צילום התינוקות שנולדו בשנת תשפ"ב ועל צילום ילדי כיתה א'.

לאריה רוזיאו על הברכה ותקיעת שופר, אשר פתחה שערי שמיים.

ליפתח שחר על הנחיית הערב **וליעל ס"ט רשף** על דברי הקישור.

לליטל ברקן ולזמרים ולזמרות - על השירים היפים במהלך הטקס.

לתאיר רשף שביט ולרקדניות על ריקוד הנשים.

ליאנה פוליאק גרודמן על ריקודי הילדים.

ליליה איריס, יאנה פוליאק גרודמן, ארבל בן יעקב וגלית חגי על המצגות המיוחדות.

לסיון שביט על הפרסומים ועל המצגת של ילדי/ות כיתה א'.

ליותם ברקן על ההגברה והתאורה.

לנבו גולדשטיין וצוות חדר האוכל על הכנת הכיבוד ואווירת החג.

לדודתן רוזיאו על בניית הבמה.

ותודה לכל קהילת יגור, הבוחרת להמשיך ולהתכנס ולחגוג חגים יחדיו כבר 100 שנה.

צוות החג: **עינב רוזיאו - ועדת תרבות, יוליה איריס, גלית חגי, יאנה פוליאק גרודמן, כרמית גולדשטיין, ארבל בן יעקב, יעל ס"ט רשף.**

ברכת מירה ועמוס יובל

אין כל צורך לשאול: מי יודע כמה?
ידעו כאן כל איש ואישה, ילד וילדה -
קייבוץ יגור חוגג השנה מאה!
ואין כבר חג של ראש השנה
להלל, לשבח, להתרגש קמעה
ולראות את חצי הכוס המלאה.
שכן מאה סיבות, לכל הפחות
יש להתרווח, להשמיע ולמנות.
ומה מאחלים לקייבוץ בן מאה?
ולמה נייחל בראש השנה?
נתפלל איש איש תפילתו המיוחדת,
להמשיך ולצמוח
לגלות את הכוח.
את הילודה להמשיך להגדיל
ואת החינוך הערכי לא לוותר ולהנחיל.
לתמוה על דברים, פעוטים וגדולים גם יחד
לשמח, לנשום, להתענג ותמיד רק נחת.
להתלהב ולהתחיל לספור עוד מאה,
יום אחרי יום, שנה אחרי שנה -
ובכל עת כבריאות, באושר ובהנאה גלויה.
שנה טובה.

ברכת ילדי כיתת "ניצן" והמשפחות (קרא אלי אזולאי)

הגיע העת לסכם את שנת בר המצווה בפתחה של שנה חדשה.
בשנה הנוכחית למדנו שהחיים מצליחים גם להפתיע אותנו, המבוגרים.
השביל התפתל, המסלול השתבש וזה לא תמיד זרם לנו כפי שהיינו רוצים.
ככה גם פגשנו את השנה הנוכחית. מלאה בחששות, מפתיעה ורוויה בחוסר ספונטיות.
מעליה, ריחפה הקורונה. נוגעת לא נוגעת, עוצרת, מאלצת, מגבילה אך יחד עם זאת
מלאה בהודייה ומלמדת שלא כל דבר הוא ברור מאליו.
ובכל זאת, ילדים יקרים לא ויתרתם על המצוות, על ערכי הנתינה, החמלה וערבות הדדית.
הייתם שם כדי לחלק סופגניית לחיילים בחנוכה, לאסוף תרומות לחולי סרטן, למדתם
להכיר, להוקיר ולכבד את האחר במסגרת פעילות משותפת עם בני גילכם מפנימיית
אהבה, בניתם סוכה מזמינה לחברי יגור, יצאתם לחלוץ בודד, ולטיול בר מצווה של הורה
וילד מלא בחוויות ולמידה. אז למרות הכול ואחרי הכול כיתת ניצן, הייתם כיתה לתפארת.
בפתחה של השנה החדשה ובמלאת 100 שנים ליגור -
אנו הורי כיתת ניצן מברכים אתכם ומאחלים לכם שנה של מסע מאתגר ובטוח אל עבר
הבגרות, מסע של חברות ונאמנות עם חוויות משמעותיות שמלווה בלמידה מטעויות
והצלחות מרובות.
הדרך להצלחה לעיתים רצופה מהמורות, אך בסוף הדרך, טעמה מתוק וממכר.
ולכם חברי יגור יקרים, אנו מאחלים לכולנו, שנדע לשמור על הקיים, לכבד את האחר,
שנדע לתת מילה טובה ולא לשכוח לפרגן. שנשמח, שנחייך ולא נדע עוד יגון וכאב.
לסיכום, אנו מברכים את ילדי כיתת xxxxx בהגיעם לגיל מצוות בשנה רצופה אתגרים
וחוויות משמעותיות.
שנה טובה לכל בית יגור

ברכת צופר קריב

ערב טוב שנה טובה וחג שמח.
זכות שלושה אירועים בשנה שחלפה זכיתי להיות שליח ציבור ולברך.
אני החלפתי קידומת, נכדתי הבכורה יצאה לשנת שירות, ואחרון חביב, נוסף לי נכד, אורי.
ראשית, שתהיה לנו שנה בריאה, ומכאן הדברים יסתדרו, כמו, אושר ועושר, מצב רוח טוב, סבלנות וקשב בין אדם לאדם. נכבד את
מבוגרנו ואת זולתנו.
ולפרטים הקטנים: שהמרק יהיה חם, שהשעון (בחד"א) יתלה, והשניצל יהיה יותר עבה. ששואב האבק לרכב ישאב, שלכל חבר יהיה רכב
- וגם חניה, שהקורונה תהיה כמו חג המשק - פעם במאה שנה. ששיפוץ הדירות יעשה מהר ותהיינה יותר דירות לבנים ולבנות שחוזרים.
בקיצור שנה טובה.

אנא טובים

אאהוד ואריס קוטליאר
ארבקה ואסוד קוטליאר
אמשה סנזר
ואכל המשפחה
אהלוצת הבת-הנכדה-הננייה יטל-קלייר

אנא טובים

אנעם וניתיאי נויפאר
איטל ונוקי נויפאר
ארז קציר
ואכל המשפחה
אהלוצת הבת הנכדה הננייה מיילי

אנא טובים

איטל סי"ט רשף
ואכל המשפחה
אהלוצת הנכדה תמר
בת איותם ותלמנע

אנא טובים

אעינה ואופק אור
אזהבה זילברמן
ואכל המשפחה
אהלוצת הבן הנכד יואל

בין אדם לחברו - מפגש חברים במוצאי יום כיפור תשפ"ג

כנהוג אצלנו בשנים האחרונות, התכנסנו במוצאי יום הכיפורים במועדון למפגש. במרכזו עמדה ההזדמנות להקשיב לסיפוריהם האישיים של חברים שהסכימו לחשוף בפנינו משהו מעולמם הפרטי. חז"ל חידשו בכך שהוסיפו לממד הדתי העתיק של "בין אדם למקום" את הממד האנושי החדש של "בין אדם לחברו". ממד זה מאפשר חיבור של חברה חילונית ליום הכיפורים. על כך עמדה מיכל ישורון בדברי הפתיחה הקולעים שלה.

ארבעה חברים פתחו את לבם בפנינו, ובסיפוריהם בלט משקלה המכריע של המשפחה בחוויות החיים. לכבוד חג המאה הוזמנה ראשונה **רוחליה טפר**, אשר חיה כאן מזה 92 שנים מתוך ה-100 של יגור. רוחליה תיארה את החודשים הראשונים לחייה כשהייתה מנותקת לחלוטין מאימה. חברות אחרות הניקו אותה... היא לא זכתה כתינוקות לחיבוק של אימא, ועד היום היא כואבת את החסר הזה. בסיום דיברה על הבדידות שבזיקנה. בחביבות ובהומור המליצה איך להתמודד עם קשיי גיל ה"זהב".

דני ורוחיק אלעד סיפרו בגילוי לב על התנהלות מחלת הסרטן של דני, על המכה שספגו ועל התדהמה עם היוודע הצורך בקטיעת רגל. למרות פחד המוות, דני בחר בחיים. למד למצות כל פעילות שהתאפשרה לו כדי לחיות באושר. "אינני מסכן", הכריז דני, וסיפר על הפעילויות הספורטיביות, הריקודים במסגרת בית הלוחם, הטוילים הרבים בארץ ובחו"ל עם רוחיק, ומעל לכול - השותפות והתמיכה של כל המשפחה.

רעות רדרס-אוחנה ייצגה את הדור הצעיר שלנו. סיפורה התרחש בין שני קטבים: ברקע - המשפחה המאפשרת חופש אין סופי ואפילו פריצת גבולות, ובאופן אישי - האומץ להעז ללכת עד הקצה במימוש חלומותיה ולשלם את המחיר הכבד על כך. כך עזבה את הארץ בהיותה בת 16 ונסעה בעקבות אהבה לארצות הברית, וכך בשרות הצבאי - כחיילת סוררת ובלתי ממושמעת נשפטה לכלא, וכך עד היום - היא מממשת את חלומותיה - אם לארבעה, לומדת, מתפתחת, מלמדת, ומציגה תערוכות מעניינות.

אבישי שורש סיפר על אביו שהחל כרועה צאן ביגור, אך בזכות השכלתו הרחבה הופנה להוראה וחינוך, ועל אימו שעבדה בכרם. כשהתבססה בהשקפתה הפוליטית ונעשתה חברת המפלגה הקומוניסטית, חינכה את אבישי ברוח הביקורת הסוציאליסטית ולאור הספרות והשירה של ברקט, נזים חיכמאת ופבלו נארודה. אבל הביקורת נגדה ביגור של פעם בגלל עמדתה הפוליטית פגעה מאוד בזכויותיה ובבני משפחתה. אבישי נפגע מכך, וחשיפת הכאב הזה היום בציבור היא ביטוי המחילה שלו ליגור היום. הוא התוודה על אופיו האישי הקונטרוברסאלי, וביקש את סליחת החברים אשר לא פגע בהם... בסיום ביקש סליחה מאשתו סימה. היה זה פינאלה מרגש לדברים.

ברק קיגל הנחה את המפגש, **וליטל ברקן** הובילה ברוב רגש ועוצמה את השירה בציבור. בסיוכם עמד הצוות המארגן על מספר נקודות שיש לשפר בעתיד, כגון עידוד השתתפות של צעירי יגור, וקיצור אורכה של התוכנית. ביום הכיפורים הבא (תשפ"ד) יוקדש מפגש "בין אדם לחברו" למלאת 50 שנה למלחמת יום הכיפורים.

תודה לארבעת הדוברים, ולכל מי שהשתתף ותרם למפגש מוצלח זה.

צוות מוצאי יום הכיפורים

ההתיישבות בעמק ג'דרו (זבולון)

מתוך "סיפורו של כפר חסידים" (עמוד 16-17)

בשנת 1875 מופה עמק זבולון, שכונה בפי הערבים עמק ג'דרו, על-ידי "החברה לחקירות פלסטינה". שם נקבע בפסקנות, כי העמק אינו ראוי ליישוב בני אדם. במרס 1891, מספר ימים מספר אחרי פורים תרנ"א, "פלשה" אל תוך העמק השומם למחצה שיירת רוכבים, כולם אישים יהודיים, שבאו לבחון את כדאיות רכישת המקום. היו שם: מנחם אוסישקין, אחד העם, יעקב מזא"ה, ולדימיר טיומקין, יהושע אייזנשטט ויוסף וייץ.

המראה של השטח היה מדכא, ובכל זאת הוחלט בו במקום לרכוש את העמק וליישבו.

השורש היהודי הראשון ננעץ באדמות העמק על ידי קבוצת "אחוזה", שהתיישבה באדמות יע'ור, כיום קיבוץ יגור.

קצת היסטוריה מ"ספר יגור"

ב-י' בטבת תרפ"ג, 29.12.1922 עלתה קבוצה של תשעה חברי "אחוזה" על קרקע יגור והשתכנה בחושות הערביות שעל גבעת נשר (בחושות של "סלמיה" (עמוד 571). האתר הושאל לקבוצה על ידי מיכאל פולק, שהיה מנהל חברת "נשר", על שמו ופועלו נקרא קיבוץ מעגן מיכאל. הנקודה שבה יקום קיבוץ יגור עדיין לא היתה ידועה! במהלך הישיבה בסלמיה נכתב המכתב הבא:

לכבוד הנהלת החקלאות בטבריה,

בזה אנחנו פונים אליכם עוד פעם שתכניסו את הפרות שלנו לאחריות החברה לרגל זה שהגדלנו את המשק שלנו... הבתים שלנו נמצאים על הקילומטר השביעי מחיפה לנצרת, על-יד ביתנו יש אבן המסמנת את הכביש וכתוב עליה - 7.

על החתום: י. פרוזזנסקי (עמוד 572)

בהמשך, בנושא אחר, נכתב בתאריך: 4.10.23

בזה אנחנו מודיעים לכבודו שאנחנו קבוצת אחוזה יג'ר במספר של 24 אנשים... עברנו לקילומטר העשירי. יואל ברגמן (עמוד 573)

להלן העובדות:

בימים ההם קראו לעמק זבולון עמק "ג'דרו". כשיגור עלתה על הקרקע, לא היה שום ישוב יהודי או ערבי בשטח בין יגור לעכו. גם בית החרושת "נשר" עדיין לא היה.

בפגישה עם ותיקי "אחוזה" סיפר פרוזזנסקי, כי בזמן שראשוני יגור ישבו בקרבת נשר וחיפשו

מקום ליישוב קבע, הוא, פרוזזנסקי, בחר במקום היפה ביותר בסביבה, בין שתי גבעות, הלא הוא פתח ואדי שומריה. (עמוד 82).

תושבי יגור, חברים, ילדים ומה שביניהם, יכולים להיות גאים בראשונים, חברי "אחוזה".

יגור הינה הקיבוץ החמישי בישראל. לפנייה הוקמו:

דגניה א' 1911, כפר גלעדי 1916, עין חרוד 1921, בית אלפא 1922.

למקימי יגור לא היתה שום דוגמא לחיקוי כמודל. היה להם חלום להקים ישוב חקלאי/קיבוץ. הם בעצמם לא ידעו בדיוק איך הוא ייראה.

התשעה שעלו על הקרקע ב-י' בטבת תרפ"ג 29.12.1922 הם: יואל ברגמן, אפרים אפריםמוביץ', נחום פריצקר, שרגא כהנוביץ', נח פרובר-יגורי, יעקב פרוזזנסקי, האחים קריצבסקי ואסתר ברגמן.

כעבור כמה חודשים הגיעו: יצחק יגורי, משפחת פריצקר ונחמיה פייגין.

פרוזזנסקי היה המזכיר הראשון של יגור. השני היה יואל ברגמן.

זאת תמצית תולדות התיישבות יגור על הקרקע. ומזל שקבוצת "אחוזה" התיישבה בשטח, שבו אנו יושבים היום, בחודש אוקטובר, ובאותו חודש נקיים את המופע המרכזי של חגיגת ה-100.

תמונות חג

ראש השנה בבית אחווה

בהשתתפות הקולית, ילדי גנים ונוער יגור

ביקור בבית הכנסת - פעוטונים

תקיעת שופר לסיום הצום בבית הכנסת

סוכת גן חצב

סוכת גן אורן

קישוטי כותנה לסוכה

